

Camí de la mar

Jesús Martínez

El periodista Jon Swain va repassar el llegat de la seva vida a *River of Time: A Memoir of Vietnam*, sort de memòries que abasten la guerra d'Indoxina.

Per a ell, el Mekong es converteix en una frontera.

A la seva manera, al Passeig de la Zona Franca també és una frontera. Línia divisòria de barris, imitació de via ràpida, amb tres carrils per banda.

«Ui, no podràs arribar. Et topars amb el port. Abans, aquí hi havia un passeig, però d'això fa moltíssims anys. Fins i tot hi havia una platja on poder-te banyar...», respon un jubilat carregat amb un quilo de pomes Golden.

Aquest reporter fa seva la llunyana reivindicació de la coordinadora d'associacions de veïns i comerciants de la Marina de Port i de la Marina del Prat Vermell, exposada en una «carta de propostes»: «Tenir accés a les platges, ja que nosaltres teníem la nostra platja a Can Tunis i es va cedir a la ciutat per l'ampliació del Port a canvi de res».

De la plaça Cerdà als límits de Motors

L'antic passeig d'acàcies arribava fins al mar. A causa de l'expropiació de les cases de Can Tunis per ampliar les instal·lacions del Port de Barcelona, les dàrsenes van guanyar terreny al mar de plom. Van desaparèixer les platges, convertides en terminals de càrrega i descàrrega.

Les marquesines avisen de l'arribada del bon temps: «Festa de la bici» (bicicletada del 24 de març) i «Crea la teva primavera» (El Corte Inglés).

Als baixos de La Llave de Oro, a prop de plaça Cerdà, han estacionat els potents SsangYong, fabricant d'automòbils de Corea del Sud. Mentrestant, l'emblemàtica Mobles El Cisne liquida existències.

Davant del *cisne* de tauletes de nit, un quiosc de capa caiguda («Se vende»).

Pregunta.—Per aquí vaig bé per arribar al mar?

Resposta del quiosquer.—Està una miqueta complicat.

El quiosc ha substituït els diaris per llibres de segona mà (*La Tia Julia y el escribidor*, de Mario Vargas Llosa).

A la parada d'autobús, anunci del Galaxy 10, de Samsung («Radicalment dife-

rent»), i de la pel·lícula de Netflix *Triple frontera* (J. C. Chandor).

El Superbazar Zona Franca («No perro») competeix amb les Rambles en l'exhibició de fetitxes horters. Estàtues Chucho BCN, Lolailos BCN i mussols I Love You. Més endavant, la família xinesa s'ampliarà amb Casalandia i els seus «muralles-pared-flores-redondo» (59,99 euros).

Al Downtown, a la plaça de la Marina, cantonada Foneria amb Zona Franca, el

la 4737, resisteix els embats de la crisi que ells mateixos van causar. No obstant això, «la Caixa» del xamfrà de davant, davant de la parada de metro de Foneria, ha xapat les portes amb planxes antiocupas (amb ce i amb ka). En una altra antiga oficina bancària, la de Minería amb Mare de Déu de Port, ja viuen els desheretats de la terra. (Per la seva banda, avui és una carnisseria l'antiga filial bancària a l'entrada al parc de Can Sabaté de la Mare de Déu de Port. I és un outlet xinès el BBVA del Passeig. I una ortopèdia el Banesto contigu. I un forn Caixa Catalunya.)

A la plaça de la Marina es va instal·lar el primer restaurant xinès de Zona Franca, molt abans del Palacio Mandarin i La Manzana Roja. Es deia Jardín China, de primers dels noranta. En aquells dies, perviuen els locals de proximitat, com la sabateria Marimer, on els congelats La Sirena («El millor preu garantit») i la botiga de roba Auro Night, on la fleca Pans Granier («Prop de casa»). Altres van sucumbir, com el bar La Granja; electrodomèstics Ginés i Francisco i la boutique Vicky, en Foneria. I la botiga de laminadures Chupinán i el videoclub ZF, a un pas.

L'última estació de Bicing, a l'escola Enric Granados.

Pregunta.—Per aquí vaig bé per arribar al mar?

Resposta del pensionista que observa les obres del «parc urbà».—Ui, no. Si vols anar a la platja, a la dreta arribaries a la del Prat, molt lluny, i per l'esquerra aniries a Barcelona, a l'altre costat de la muntanya. Abans passava per aquí el 38 i et portava.

A l'escola Bårkeno, adhesiu de prohibit entrar en banyador.

Centre de formació de Seat («Always learning»).

L'última bústia de Correus.

Passada la taverna basca Mai Ona («Es-morzars low cost»), tanca publicitària de la reserva africana de Sigean, a França.

Seguim. Passem la casa Maserati, l'institut de la Mercè, el Banc dels Aliments...

Un avi amb un havà: «Per allà no pots passar, el mar està tancat».

L'última pintada revolucionària: «FAI». S'acaba la vorera. ■

Banc Santander s'ha fet fort: «Gràcies, valents, per crear cultura». Aquesta sucursal,

Manikura Me
cuidado de tus uñas

Lunes a sábado de 9.30 - 20.00 h

c/ Foneria, 26 936255331
inmagorjongarcia@gmail.com

Lote especial:
Manicura y pedicura
de esmaltado
semipermanente
33 €

ManikuraMe

**EMPODERAMIENTO
y ACTIVACIÓN
para el EMPLEO
de MUJERES
con DISCAPACIDAD
física y orgánica**

igualdad.barcelona@cocemfe.es - 93 301 15 65

Obra Social 'la Caixa' COCEMFE Catalunya COCEMFE